

1. Nimic nu e permanent

Nimic nu e permanent

mi-e frică să scriu despre

o paralelă între vulpi și oamenii din Pata Rât, dintre macara și fascism

Forme de reziliență și siguranță

Scriu despre ceva care se scrie. Scriu despre opusul meu.

Personajele mele sunt un cor de voci momentan. Mi le imaginez în fugă, în traseu.

Pornesc din pădurea parc, parcul pădure și ajung pe bulevard.

Nu au mâncare, deci vânează animăluțe mai mici.

Stau la masă, sunt șoareci pufoși pentru pisica/pisicile cuiva și eu vorbesc – scriu

despre cum

vulpile strămutate papă pisici vulnerabile printre blocurile izolate termic cu bani de la primărie (și de la asociația proprietarilor)

Vulpile nu au voce. Dar scriu totuși vocea cuiva

strămutat

vânat

ucis

prins

flămând

rănit

singur

speriat

Unde e doza de cald de aici?

(O) Vulpe și (o) Pistică se îndrăgostesc

ajung să protesteze distrugerea habitatului Vulpilor

Pisică ar face orice.

Vulpe ar face totul.

dar sunt prea mici pentru asta

într-un timp în care să fii mare e să ai cel mai mare bloc

Se luptă cu macaralele ca Don Quijote.

- Uite asta! insert Quijote aici și pornește de la scena cu morile

fă-le macarale

surde, rele, reci

Bestia cu trei capete intră în scenă. E aporpaie o scenă de basm, el e zmeul.

Vulpe și Pisică nu sunt singure, vorbesc despre asta.

Organizează un picnic în Parcul unde locuiește Vulpe.

Ceilați află, ajută

Copacii și verdele rămân

Malul nu e poluat de molozi și azbestos

Se face o cină

Bestia cu 3 capete se face bișon (asta e o glumă, dar e învins)

Și pleacă la Bruxelles

sau iese afară din scenă

*insert imagini de pe malul Someșului

imaginează-ți-le

colaj video

imaginează-ți

\sunet

imaginat, pe malul betonat

2. Voci în fugă

Voci în fugă

Pe lângă gard, până pe bulevard

Personajele mele sunt un cor de voci. Mi le imaginez alergând, în traseu.

Pornesc din pădurea-parc, parcul-pădure

Și ajung pe bulevard.

Vorbesc cu vocea de lângă zid. Vocea

strămutată

vânată

gentrificată

ucisă

prinsă

flămândă

smart

rănită

singură

speriată

în pericol

în continuu tranzit

Arunc pietre și se fac broaște pe suprafața apei. În realitate, piatra, betonul, granitul ornamental nu dau viață – o iau

Ești prea atașată de subiect

- Azi macaralele la cât au început să sape?

Scriu asta într-un oraș în care s-a evacuat o deltă și s-a incendiat un parc --> nu e smart din partea noastră

Scriu asta despre un traseu al vulpilor pe care le cunosc și le văd mai puțin decât pe macarale, dar le simt mai aproape.

- Alerg.
- Eu sunt bestia cu 3 capete care se înghite singură.
- Gentrificarea
- Îț pot transforma poarta în malaxor?
- Împingerea cât mai aproape de margine.
- Am ajuns aici.
- Piața Abator, Oxygen.
- Nu știm cine se ocupă.

Violența nu e ceva ce urmărim, dar nici nu avem grijă să nu se întâmple.

- Da, am vorbit, nu ne pasă.

Fuga e singurul plan

„plan de dezvoltare”

sustenabil

destul de sustenabil și profitabil

- Niciunul din cetățenii care ne trec zilnic pragul nu se gândesc la vulpi, dom’le.

Your personal roman empire

- Vulpile nu au primit înștiințare că vor fi evacuate.
- Dar se practică asta? te și anunță când te scot afară?

Sunt pe bicicletă. Nu e pistă. Cu doar 50 de metri de pistă de biciclete v-au închis gurile.

Arunc piatra în apă și se formează broaște. Cercuri concentrice.

Macaraua demolează și construiește mereu

- Îmi imaginez un viitor cu macarale mereu pe cer. Ele și sateliții lui Elon. Mereu cu ceva de demolat sau construit.

Dumnezeu a făcut lumea în 6 zile.

- Am ajuns deja în siguranță?
- Cineva va spune că ele, Vulpile, și ei, Vulpoi, și ex, vulpx, nu au gândurile astea
Vulpe simte frica și groaza și nesiguranța și suferința și dorul – toate sentimente.
Toate trăiri care ar putea fi comune, dacă nu ne-ar fi frică să le simțim. Plus, responsabilitatea speciei care o gentrifică pe alta.

Uite, e un text pentru vulpi, nu pentru oameni.

Arunc piatra.

Dumnezeu a făcut lumea în 6.

Noi am făcut macaraua și de atunci, tot șantier-im.

Universul se extinde constant. Cu viteza luminii. În clipa asta, am clipit, și stelele s-au înmulțit.

Focus out: ești mic, dar suficient de mare să vânez în acest lanț al opresiunii

- Dacă ai fi vulpe, unde ai merge?
- Clar, aș ajunge și eu la groapă.
- Dar ești om, deci unde mergi?
- Clar, merg și eu la groapă.

groapă

aproape

- scrise de mână, seamănă
- sau dacă mijești ochii suficient, „groapă” și „aproape” par același cuvânt de legătură

văd o fugă, o respirație
cineva fuge mereu
o cameră de filmare pe capul vulpii
e un Asia Express cu vulpi
cargo Raw
nu mai e nimic comun aici

3. Scriu un text despre vulpi

Scriu un text despre vulpi
Sau fascism
și a trăi într-un timp neprietenos cu nimeni
nici măcar cu animalele (sălbatic) din orașele civilizate

EN

1. Nothing is Permanent

Nothing is permanent
I'm afraid to write about
a parallel between foxes and the people from Pata Rât, between cranes and fascism
Forms of resilience and safety
I write about something that writes itself. I write about my opposite.

My characters are a chorus of voices, for now. I imagine them on the run, in transit.
They start from the park-forest, the forest-park, and reach the boulevard.
They have no food, so they hunt smaller animals.
They sit at the table, they are fluffy mice for someone's cat(s), and I speak — I write
about how
displaced foxes eat vulnerable cats among thermally-insulated apartment blocks funded by
the city hall (and the homeowners' association)

The foxes have no voice. But I still write someone's voice:

displaced

hunted

killed

caught

hungry

wounded

alone

afraid.

Where is the warmth in all this?

(A) Fox and (a) Cat fall in love

they end up protesting the destruction of the Fox's habitat

Cat would do anything.

Fox would do everything.

but they're too small for that —

in a time when to be "big" means to own the tallest block

They fight the cranes like Don Quixote.

— Look at that! insert Quixote here and start from the scene with the windmills

make them cranes

deaf, evil, cold

The three-headed Beast enters the scene. It's almost like a fairy tale, he's the dragon.

Fox and Cat are not alone, they talk about it.

They organize a picnic in the park where Fox lives.

Others find out, and help them

The trees and the greenery remain

The riverbank isn't polluted with rubble and asbestos

A dinner is held

The three-headed Beast turns into a Bichon Frisé (it's a joke, but he's defeated)

And it goes to Brussels

or exits the scene

*insert images from the banks of the Someș River

imagine them

video collage

imagine

\sound

imagined, on the concreted riverbank

2. Voices on the Run

Voices on the run

Along the fence, down to the boulevard

My characters are a chorus of voices. I imagine them running, on a route.

They start from the park-forest, the forest-park

And reach the boulevard.

They speak with the voice next to the wall. The voice

displaced

hunted

gentrified

killed

caught

hungry

smart

wounded

alone

afraid

in danger

in constant transit

I throw stones and they turn into frogs on the water's surface. In reality, stone, concrete, ornamental granite don't give life — they take it.

You're too attached to the subject

— What time did the cranes start digging today?

I'm writing this in a city where a delta was evacuated and a park was burned — not very smart of us

I'm writing this about a path of foxes I know and see less often than the cranes, but I feel closer to

— I'm running.

— I'm the three-headed beast that swallows itself.

— Gentrification

— Can I turn your gate into a shredder?

— Pushing closer to the edge.

— We are here now.

— Abator Square, Oxygen.

— We don't know who's in charge.

Violence isn't something we aim for, but we don't really prevent it either.

— Yeah, we talked about it — we don't care.

Escape is the only plan

"development plan"

to be sustainable

sustainable enough and profitable

— None of the citizens who cross our doorstep daily think about foxes, sir.

Your personal Roman Empire

— The foxes weren't notified that they'd be evicted.

— But is that even a thing? Do they notify you before kicking you out?

I'm on a bike. There's no bike lane. With just 50 meters of bike lane, they shut everyone up.

I throw the stone into the water and frogs form. Concentric circles.

The crane always demolishes and builds.

— I imagine a future with cranes always in the sky. Cranes and Elon's satellites. Always something to tear down or build again.

God made the world in 6 days.

— Have we already reached safety?

— Someone will say that they, the Foxes, don't have these thoughts

But Fox feels fear and terror and uncertainty and suffering and longing — all feelings.

All emotions that could be shared, if we weren't afraid to feel them. Plus, the responsibility of the species that gentrifies another.

Look — this is a text for foxes, not for people.

I throw the stone.

God made the world in 6.

We made the crane, and since then — we've been on permanent construction site mode.

The universe is constantly expanding.

At the speed of light. Right now, I blinked, and the stars multiplied.

Focus out: you're small, but big enough to hunt in this chain of oppression.

— If you were a fox, where would you go?

— Obviously, I'd end up at the dump too.

— But you're human — so where do you go?

— Obviously, I go to the dump too.

dump

close

— handwritten, they look alike.

— or if you squint enough, "groapă" (dump) and "aproape" (close) look like the same connecting word

I see a flight, a breath

Someone is always running

A camera strapped to the fox's head

It's an Asia Express with foxes

cargo raw

There's nothing shared here anymore

3. I'm Writing a Text About Foxes

I'm writing a text about foxes

Or fascism

And about living in a time that's unfriendly to anyone —

not even to (wild) animals in so-called civilized cities

despre poem

Textul a început ca cercetare proprie asupra fenomenului de migrație a vulpilor dinspre fosta platformă industrială Carbochim, din cartierul Iris, înspre zonele de blocuri și bulevarde cu 3-4 benzi din cartierul Mărăști. Vulpile, strămutate din habitatul lor, ajung să se hrănească cu animale mici, atacând pisicile din zonă.

O parte din text a ajuns incorporat într-un performance ținut la NON Centru, Cluj-Napoca, Cargo raw – un tur performativ care reface afectiv istoria și transformările recente ale cartierului Iris, în plin val de gentrificare.

Până acum, textul ia forma unor voci în fugă, prinse parcă de un reportofon. Structura fragmentară și fragmentată ține și de un poem de dragoste activistă – pentru vulpile care și-au căutat supraviețuirea pe străzile aglomerate, pentru un cartier care se gentrifică, pentru un oraș care devine tot mai segregat, pentru frica colectivă în fața fascismului și a extremei drepte.